

Кому не мріялось, що є незнана Муза —  
Прекрасна дівчина, привітна і струнка,  
Яка в минулому з'являтися уміла  
Поетам радості і вроди, і любові,  
І навіть дудочку приносила тоненьку,  
І награвала їм пісні сама.

Усім здавалося, що втіху безтурботну  
Вони знаходили, можливо — у гаю,  
А, може, іноді над струменем прозорим,  
Де сонце іскриться, і де сміється місяць,  
І очерет без вітру шепотить.

Не вірте мрійникам, не слухайте померлих!  
Борвієм, пристрастю і згатою степів,  
Тугою темною і буйними дощами  
Життя несеться над усіми нами  
І вимагає ладу і пісень.  
І прокидається мелодія щаслива  
На дні тривожної і тоскної душі,  
І сам здивуєшся, почувши власний витвір, —  
І хтось впевнятиме, і ти йому повіриш,  
Що це Незнана пестила тебе!

1922. ПРОСТІР (вірші). Київ, "Слово", 1925.